

The background is a dark, textured abstract painting. It features a mix of deep green, black, and dark red tones. The texture is rough and layered, with some areas appearing more saturated than others. The overall mood is somber and mysterious.

מציאות ישראלית
באמנות # 7

עורכת: חנה ברק אנגל

ציפורה אחישחר

מסע בחומר - מסע בזמן

מעבד את הכאב ואת הזיכרון, וכשהוא מסתיים ומתקבל תוצר מתקבלת תחושה של הישג, של צמיחה ושל קיומיות. ברטיסלבה, על פי החתים סופר, נקראה ירושלים הקטנה, מעין נחמה פורתא על חוסר היכולת להיות בירושלים אשר בארץ ישראל. אחישחר מבקשת באמצעות גוף היצירות שלה למשוך ולמתוח חוט ולקשר בין ירושלים הקטנה כסוג של זיכרון שמספר על כאב, סבל, נדודים, משפחה ושורשים עד לירושלים בארץ ישראל, מקום של צמיחה יצירה וחזון. חוט המחשבה, כחוט הזיכרון בחוט היצירה הפיזי אשר מופיע בכמה מיצירותיה.

חלל התצוגה הוא מקום המפגש "הניטרלי", בו היוצרת מחברת ומאחדת את ירושלים הקטנה והגדולה, נראה שחלל התצוגה הוא זה שמערבל את המראות, הזיכרונות, האמירות והמושגים יחד ליחידה אחת שלמה, מאין מטאפורה לחזון אחרית הימים, החיבורים הרעיוניים של אחישחר מובילים אותה ליצור חיבורים חומריים בין צילום, ציור, קולאז', פיסול, רקמה וליצור מעברים חדים בין סוגים שונים של מלאכות, בין חומרים שונים, לעתים זרים זה לזה, אך לאחר עיבוד וטיפול מיומן - משכנס הופך להיות אחד ומאוחד.

הזיכרון, החוויה, והרגש, טיבם שהם דוחקים ומובילים לצורך לכטא. אחישחר כאמנית רב תחומית ורב גונית עושה בעולם החומר כבתוך שלה, והוא אכן שלה. אותו היא מערבבת, מעבדת, מחברת, משייכת, ומייצרת סיפור של חזון בבחינת זאב שיכול לשכון עם כבש, כך גם חומר עם חומר - רך עם קשה, אורגני וכימי, חפץ עם חפץ, וטכניקות מעורבות - בדרך זו הם מוצגים כחפץ שלם העומד בפני עצמו וכמטאפורה המספרת על חבורים בין עבר והווה, בין אנשים שאינם לאלה שישנם, בין כאב לתקווה, בין עבר והווה ובין חזון למציאות.

דר. נורית צדרבוים

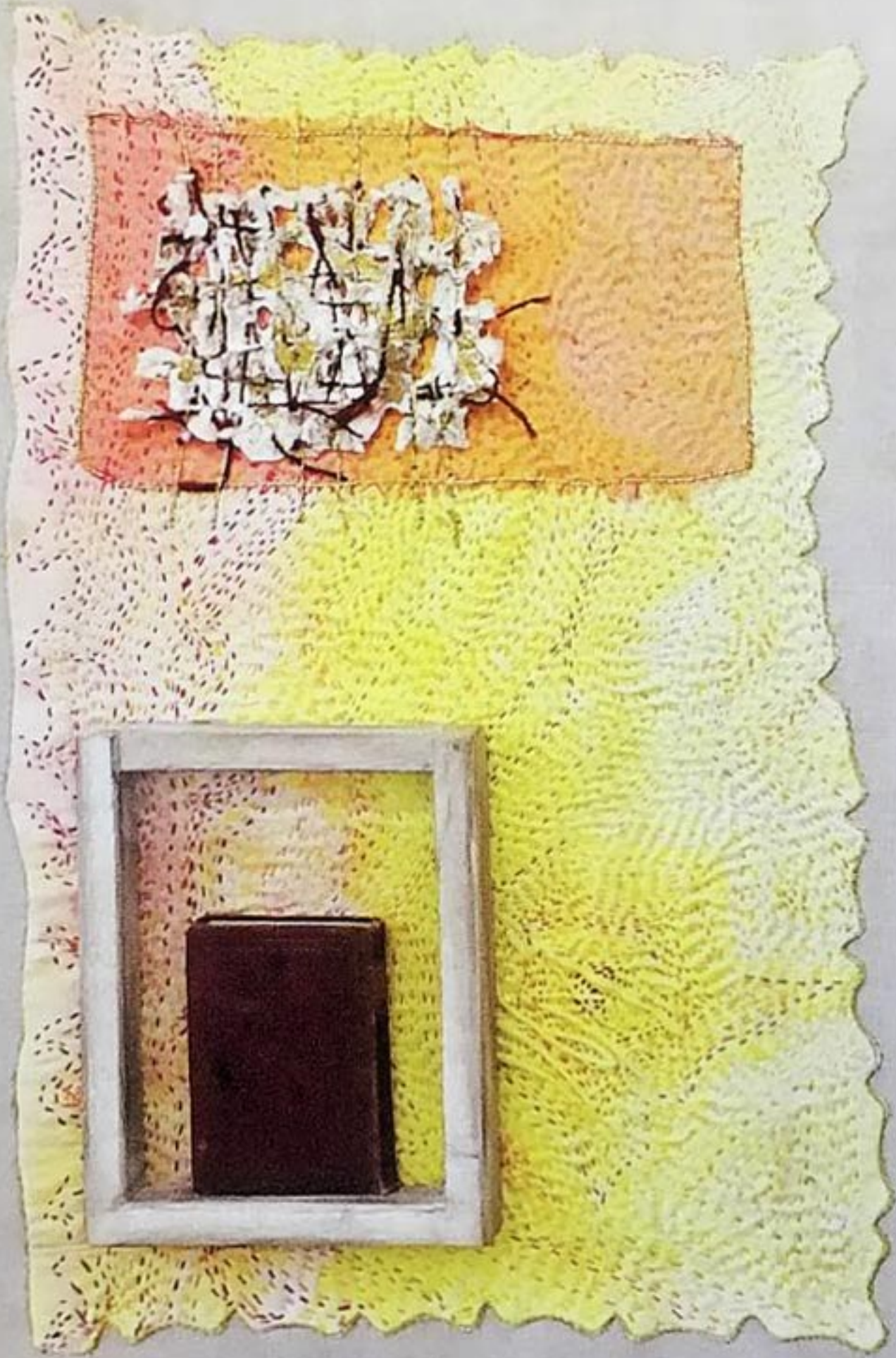
שבע שנות יצירה יכולות ורוצות לספר סיפור של שנים רבות ואחרות, שפת החומר והצורה כאשר הם מתחברים לרעיון ולמשאת נפש, יכולים לגשר בין עבר להווה, בין אדם ועולם, בין מאורעות, בין סכיבות גיאוגרפיות, ובין אירועים היסטוריים מכווננים ומשמעותיים, כך פועלת אחישחר.

בעידן שבו כבר מוסכם עלינו שהמדיום הוא המסר אומרת אחישחר בדרכה, שבאמצעות המדיום חווה את המסר, מעבדת ומעבירה אותו. אפשר לומר כפאראפריזה שהמדיום הוא הספור החדש, סיפור ששפתו היא שפת החומר והצורה, ותוכנו הוא הנראות שלו, יתרה מזאת, הסיפור שמסופר באמצעות המדיום הוא הסיפור הסמוי זה שעדיין לא סופר, וגם כשהוא מסופר הוא מופיע כסמל.

גוף העבודות של אחישחר מתחילות, עוד בטרם נולדו, מהחוויה האישית ומהצורך ליצור חיבורים, לתקן את הקרעים, לאחות את השבר, ולהתבונן אל העבר ממקום מתוקן ומתקן.

התערוכה מברטיסלבה לירושלים, מסכמת תהליך ארוך בן שבע שנים, בהם היוצרת מעבדת זיכרונות אישיים, אשר נמהלים בזיכרונות קולקטיביים ואוניברסליים. יצירה היא לעולם געגוע, היא מאפשרת לאמן לגעת בחומר ולעשות בו כרצונו, להפוך את החומר, לחבר בינו ובין חומרים אחרים, גם אם נראה שלא נועדו לשכון יחדיו, להשתמש בחפצים פונקציונליים ולעשות בהם שימוש אחר, כזה שזוכר ומזכיר מה הם היו ועם זאת הופך להיות דבר אחר, לאסוף חומרים אותנטיים מהסביבה, חומרים אורגניים, ולארוג אותם יחד עם חומרים מעובדים, ושוב למהול וליצור דבר אחר וחדש. זאת עושה אחישחר.

תהליך זה הוא מטאפורה שניתן לקרוא אותה כרצון לחבר ולהתחבר, לחדש, לתקן את המעוות ולהפכו לחדש וטוב. לספר סיפור תוך חיבור עמוק לשורשים, להנציח אותו וגם לנצח, תהליך היצירה

Σ.Σ. Π.Π.Π.Π.